

о. Мирон Бендик, ректор ДДС

Ці слова апостола Павла (пор. II Кор. 12, 9) найкраще підходять до нашої семінарії, зокрема, до її початків. Саме вони складають передісторію її офіційного постановня 1996 року. А цій передісторії щонайменше вісім років. Першою нагодою задуматись про потребу семінарії стали святкування 1000-річчя Хрещення України 1988 року. Під час ювілейних богослужінь, що їх підпільна УГКЦ почала проводити прилюдно, всі ми – і священники, і миряни – зустрілися з проблемою недостатнього числа священників. Із кожним богослужінням людей ставало дедалі більше, а нестача священників – щораз очевиднішою. До нас підходили молоді люди, які бажали стати священниками і просили про сприяння. Тоді ми глибоко пережили нашу людську неміч, коли не залишається нічого іншого, як покладатися виключно на Бога і Його силу.

Ідею відкрити семінарію подав нині вже покійний єромонах Микола (Куць). Для викладів він гостинно запропонував приміщенняо. Редемптористів у м. Самборі. «Заняття» розпочалися наприкінці 1988 року. Якимось дивним чином кількість студентів за півроку зросла від кількох до кількадесят. Зібрані разом (заняття спочатку проводилися раз на тиждень), вони ледь вміщалися в найбільшу кімнату. Надихав бадьорий настрій, невичерпний оптимізм і гумор студентів. Тим не менше, потрібні були приміщення. Ми не мали нічого, та й умови підпілля суттєво обмежували нашу активність.

І от почала діяти Божа сила - 1-го грудня 1989 року повернулася до віри предків парафія Пресвятої Трійці в Дрогобичі. Тепер місцем проведення занять став «червоний куток» у будівлі біля храму. Господь вирішив нашу проблему. Студенти, число яких перевищило

півтори сотні, обдаровували нас кредитом безмежної довіри. З цих кандидатів було виділено так звану „прискорену групу” – понад 50 студентів, які мали достатній рівень знань, тобто вищу державну освіту, а тому, доклавши певних зусиль, могли у скорому часі бути допущеними до священничих свячень. Абільше 100 осіб було відправлено до Львівської семінарії.

Але що могли першим семінаристам дати викладачі, які в умовах підпілля і державного радянського атеїзму не могли отримати відповідної богословської освіти? Ми самі потребували релігійно й інтелектуально рости, аби ділитися з іншими. І знову Господь Бог увійшов у наші проблеми, які водночас були проблемами розвитку Церкви. Для нас – кількох священників із богословськими зацікавленнями – відкрилася можливість заочних закордонних студій. Декілька років ми навчалися щомісяця по кілька днів, не маючи змоги залишити парафіяльне служіння. Ми таким чином надолужували згаяне.

На початку 90-их рр.. ХХ ст. при храмі Пресвятої Трійці для мирян-катехитів було зорганізовано літні курси, а у 1994 р.– Катехитичний інститут. У той час Церква придбала зруйнований будинок аптечного складу, який знаходився навпроти храму. Стан будівлі був такий жалюгідний, що ніхто на нього не претендував. Ми почали ремонт – здавалося, безнадійну справу. Але, крім нашої немочі, є Божа сила. Господь нам подарував Свого посланця владика Юліяна (Вороновського), котрий розпочав подвиг творення з нуля зовсім нової єпархії нашої Церкви. Владика надихав і нас до дії. Відремонтований будинок став місцем навчання студентів Катехитичного інституту.

І раптом ще одна несподіванка: владика Юліян поставив перед нами завдання – відкрити духовну семінарію в Дрогобичі. Ішов 1996 рік. Тоді владика виглядав мрійником, а його плани – утопією. Адже реально потрібні були викладачі, вихователі, гуртожиток для студентів, персонал, кошти (ми навіть не уявляли, скільки). Вже не кажучи про бібліотеку, без якої нема семінарії. Ніхто не мав досвіду адміністрування, діловодства і бухгалтерії. Часу ж на все владика давав кілька місяців. Попри всі ці «але», ми набрали студентів (було по п'ять осіб на місце), позвонили якісь меблі з гуманітарної допомоги і 1-го вересня 1996 року відкрилися, спершу як богословський факультет Єпархіального Катехитичного інституту. У 2001р. був перший випуск цієї семінарії.

У перші місяці навчання Божу підтримку ми відчували буквально на кожному кроці. Проте з'явилися доброзичливі і щедрі спонсори, яким ми й досі безмежно вдячні. Ряд викладачів змогли пройти стажування в Римі при Орієнтальному інституті, ряд духівників – у тому ж Римі в Centro Aletti. До викладачів старшого покоління стали долучатися молодші, які з відповідними богословськими ступенями поверталися після закордонних

студій. Ми відчули Божу силу на тлі людської немочі.

Ще два епізоди хочеться згадати. Ми не знали, де будемо поселяти майбутніх студентів, адже можливості дотеперішніх приміщень були вичерпані. Але «людина мислить, а Господь креслить». Знову сталося не передбачуване нами: Церкві повернули приміщення при храмі Пресвятої Трійці, звичайно ж, у жахливому стані. Знову почалися ремонти і капітальні перебудови. Але на початок навчального року 1998/99 відремонтований корпус прийняв студентів – Господь вирішив проблеми нашого зростання.

Ще одне велике чудо Божого милосердя – це будова нового корпусу семінарії з усіма необхідними приміщеннями – комфортним житлом, сучасною їдальнею, актовим залом, а, найголовніше, з каплицею – місцем богослужінь і молитви. Цей корпус семінарії, освячений у 2006 р.Б., став окрасою центру міста, а ми вперше могли з полегкістю зітхнути і сказати: «Звершилося».

Споглядаючи в минуле і згадуючи кожний із двадцяти прожитих семінарією років, можна тільки подивляти Божу Премудрість. Як Бог уміє передбачливо й прозорливо вести Свою справу, дбати про найдрібніші деталі цієї справи! Воістину, навіть якщо б мати забула про дитя, то Бог ніколи не забуде і не залишить. Тому нехай буде дяка Богові за Його величні діла, які Своєю Премудрістю звершив Він! І, звичайно, дяка всім, котрі відгукнулися на Божий поклик і створили чудову християнську спільноту молитви, праці і відпочинку, ім'я якій – Дрогобицька духовна семінарія. Справді, сила Божа в людській немочі виявилась і ще не раз буде виявлятися. «Хто має очі, нехай побачить».

о. д-р Мирон БЕНДИК Сила Божа в людській немочі виявляється...//СЛОВО № 2 (66)
2016, с.5-6